

מדינת ישראל
בית דין לתעבורה

לפני כב' הדיינת קרן לין

העורר: שרה בוקובזה

נ ג ד

המשיבה: משטרת ישראל, 500101944

החלטה סופית

רקע

1. לפניי ערר על הודעת קנס אשר הוטלה על העוררת ביום 19.2.2026 (להלן: "הודעת הקנס" או "הדו"ח") בשל הפרה של תקנה 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 – בשל אי עצירה בתמרוך עצור, לפני קו עצירה.
2. בכתב הערר טוענת העוררת כי עצרה עצירה מלאה לפני תמרוך העצור כפי שהיא עושה תמיד. העוררת ציינה כי היא "נהגת ותיקה ושומרת על חוקי התנועה קלה כחמורה". עוד ציינה העוררת, כי חרף העובדה שהיא "נהגת מקצועית על רכבים כבדים שנוהגת 12 שעות ביממה", אין לה דו"חות נהיגה בעשר שנים האחרונות.
3. העוררת צירפה לכתב הערר תמונה, אשר הקשרה לא היה ברור. ביום 23.4.26 נתבקשה העוררת להבהיר, בתוך 7 ימים, את פשרו של התצלום אשר צורף על ידה לכתב הערר. העוררת הבהירה כמבוקש, לאחר המועד שנקבע, אולם נוכח הסבריה, שיובאו להלן, ניאות בית הדין לקבלם לתיק הערר, לרבות התצלום האמור.
- בהבהרתה, הסבירה העוררת כי כתב עררה נקטע, ורק חלק ממנו הועבר לבית הדין. החלק שנקטע הכיל הסבר ולפיו השוטר עמד במקום נמוך ומרוחק כ-200 מטר מהצומת, כאשר בינו לבין הצומת ממוקמים גבעה, עצים וצמחיה, על כן לא הייתה לו האפשרות לראות את התמרוך ואת הצומת. באשר לתיעוד בתמונה, הבהירה העוררת כי בתמונה מתועדת הנקודה בה עמד השוטר, בעת שלטענתה צפה בהפרה, כאשר הגבעה והעצים שהיו בין השוטר לצומת לא אפשרו לו לראות את התמרוך והצומת.
4. לאחר קבלת הבהרת העוררת כאמור, עיון בכתב הערר ובהודעת הקנס, ובפרט סעיף ב' שבה - "תאור המקום" וסעיף ד' - "נסיבות", מצאתי לנכון להורות למשיבה להגיש כתב תשובה לערר, במסגרתו תתייחס לכתוב בסעיפים אלו, וכן ניתנה הרשות להגיב בעניין התצלום שצורף לתיק ע"י העוררת וההסבר לו.

מדינת ישראל בית דין לתעבורה

5. במסגרת כתב התשובה בית הדין התבקש לדחות את הערר תוך חיוב העוררת בהוצאות, מחמת שלטענת המשיבה, לא נפל פגם מינהלי, מהותי ובכלל, המצדיק התערבות שיפוטית בהחלטת המשיבה, שהייתה סבירה ומתבקשת בנסיבות העניין.

להלן תמצית טענות המשיבה:

- תמרור ה"עצור" במקום היה תקף וגלוי, והעוררת לא העלתה טענה בעניין.
 - למשיבה ולשוטר עומדת חזקת התקינות המינהלית, והעוררת לא הציגה ראיות מינהליות מספקות לסתירתה או להוכחת פגם בהחלטה.
 - השוטר עמד בנקודה אחרת מזו שצולמה על ידי העוררת, ממנה היה שדה ראייה פתוח לצומת, לתמרור ולקו העצירה, כעולה ממזכר ההבהרה ומהתמונות שצורפו.
 - האכיפה יזומה ושגרתית, השוטר מוודא מראש כי מיקומו מאפשר זיהוי ברור של ההפרה.
 - ההפרה נצפתה על ידי השוטר, העוררת לא הוכיחה כי השוטר לא יכול היה להבחין בהפרה, והכחשתה את ביצוע ההפרה נטענה באופן כללי וללא גרסה עובדתית חלופית מפורטת.
 - עבר תעבורתי תקין וותק נהיגה אינם רלוונטיים לשאלת ביצוע ההפרה נשוא הערר.
 - לכתב התשובה צורף מזכר מאוחר מיום 2.6.26 מאת השוטר עורך הדו"ח וכן תמונות עליהן מצויין התאריך 2.6.26, ממיקום עמדת השוטר והתצפית לכיוון אזור ההפרה.
- בתמונות מוצג תיעוד שונה של מיקום עמידת השוטר מזה המוצג בתמונה שצירפה העוררת.**

6. לאחר קבלת כתב תשובת המשיבה, הגישה העוררת תגובה מטעמה. במסגרת זו חזרה על טענותיה בדבר הפערים הקיימים בין הצדדים באשר למיקום עמידת השוטר בעת התצפית על ההפרה הנטענת ובאשר למרחק שבין מיקומו הנטען לבין מקום ביצוע ההפרה, וצירפה תמונות נוספות לתמיכה בטענותיה.

עוד טענה העוררת כי תמרור ה"עצור" שצולם וצורף לתיק על ידי המשיבה אינו התמרור שאליו מתייחסת ההפרה הנטענת, כדבריה: "זה לא התמרור המדובר ולא המיקום שלו. היה תמרור עצור בצד ימין ומה שמצולם זה תמרור באמצע צומת."

ואולם, בשים לב למסקנות ש אליהן הגעתי לעיל, לא מצאתי צורך להכריע בטענות נוספות אלה, ומשכך איני נדרשת להן ואלו לא הועברו לתגובת המשיבה.

המסגרת הנורמטיבית

7. חוק הפרות תעבורה מינהליות, התשפ"ד-2024 (להלן: "**החוק**") שנכנס לתוקף ביום 8.2.2026, קובע הסדר משפטי חדש, לפיו עררים על עבירות תעבורה מסוימות, שבעבר נדונו במישור הפלילי וסווגו בסיווג "ברירת-משפט", יטופלו מעתה בבית הדין להפרות תעבורה מינהליות, על פי אמות

מדינת ישראל בית דין לתעבורה

המידה של המשפט המינהלי. בתוך כך וכבסיס לדיון, נבחנת השאלה האם ההחלטה שנתנה הרשות המינהלית לוקה בפגם מינהלי המצדיק התערבות שיפוטית.

8. השינוי בשיטת המשפט ביחס לנעשה בעבר, אינו מתמצה בהעברת הדיון לבית דין מינהלי זה, אלא גם משליך על אמות המידה לבחינת ההחלטה שנתקבלה על ידי המשיבה. מעת הוחל השינוי, הודעת הקנס אינה משמשת עוד כתחליף לכתב אישום, אלא משקפת **החלטה מינהלית להטיל קנס, הנבחנת על פי עקרונות המשפט המינהלי**. בהתאם לכך, גם בחינת התשתית הראייתית נעשית על **פי אמות מידה מינהליות**, ולא לפי הרף הנדרש בהליך פלילי.

9. **החלטת הרשות המינהלית נהנית מחזקת תקינות**, לפיה, כהנחת מוצא רואים את ההחלטה ככזו שנתקבלה בסמכות, כדין ועל יסוד שיקולים ענייניים.

10. ודוק. חזקת התקינות המנהלית **אינה מוחלטת וניתנת לסתירה**. ככל, הנטל לסתור את החזקה מוטל על האזרח המבקש לערער על פעולת הרשות. כדי לעשות זאת, אין די בטענות כלליות או סתמיות, אלא עליו להניח תשתית ראייתית ראשונה שיש בה כדי לעורר ספק ממשי בתקינות פעולת הרשות (ראו למשל: דנ"א 6364/20 **שר הביטחון נ' עבד אלפתאח סאלחה** (נבו 27.7.2022), פסק דינו של כבוד השופט סולברג; וכן ע"מ 6823/10 **מתן שירותי בריאות בע"מ נ' משרד הבריאות** (נבו 28.2.2011), פסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

משהונחה תשתית כאמור, מוסמך בית הדין לבחון את חוקיות ההחלטה, את סבירותה ואת אופן קבלתה, ולהתערב בה - מקום שהדבר מוצדק.

דיון והכרעה

11. אקדים אחרית לראשית. לאחר ששקלתי את מכלול הטענות, בנסיבות הקיימות בפניי, אני מוצאת, כי **דין הערר להתקבל**, והכל כמפורט להלן.

12. איני מקבלת את טענת המשיבה, ולפיה טענת העוררת לאי-ביצוע ההפרה נטענה באופן כללי ומבלי שהוצגה גרסה עובדתית מספקת. העוררת טענה באופן עקבי כי עצרה לפני תמרור העצור, כפי שעולה הן מכתב הערר והן מתגובתה שנרשמה בזמן אמת בדו"ח. לצד זאת, העלתה טענות קונקרטיות באשר למיקום עמידת השוטר וליכולתו להבחין בהפרה הנטענת, וצירפה תצלום שנועד לתמוך בטענות אלה. אמנם אין באמור כדי להוכיח כי ההפרה לא בוצעה, אולם יש בו כדי להציב תשתית עובדתית ראשונה המצדיקה בחינה של התשתית העובדתית שעל יסודה התקבלה ההחלטה המינהלית וניתן הדו"ח, ושל מידת פירוטו של הדו"ח.

13. כעת, ניצבת לפניי מחלוקת עובדתית בין הצדדים באשר לנסיבות ביצוע ההפרה הנטענת, ובפרט באשר למיקום עמידת השוטר וליכולתו להבחין בביצוע ההפרה.

מדינת ישראל בית דין לתעבורה

ואולם, לצורך ההכרעה בערר אין צורך לקבוע איזו מן הגרסאות משקפת את שאירע בפועל. השאלה הטעונה הכרעה היא, האם התשתית העובדתית שתועדה בדו"ח בזמן אמת מספקת לצורך ביסוס ההחלטה המינהלית להטיל קנס.

14. בטרם כניסת החוק לתוקף בתי המשפט לתעבורה הכירו בכך שדלות רישום מהותית בדו"ח תעבורה (כמו למשל דו"ח שבו סעיף הנסיבות דל ואינו מפרט פירוט מספק של נסיבות האירוע, מיקום השוטר ופעולותיו, מעבר ל"אי עצירה בתמרור עצור"), עשויה להיחשב כליקוי אשר בין היתר, פוגע ביכולת מקבל הדו"ח להתגונן מפניו. הדבר עלול להוביל לביטול הדו"ח, וזאת, גם אם מקבלו אינו טוען במפורש כנגד דלות הרישום (עפ"ת (מחוזי נצ') 7564-03-12 גלבוע אלון נ' מדינת ישראל (נבו 29.4.2012)).

אמנם עיקר הפסיקה בהקשר זה ניתנה במסגרת ההליך הפלילי, בו מוכר רף שונה של פירוט וראיות הנדרשים לטובת הרשעת הנאשם בביצוע עבירת תעבורה, ביחס לענייננו – בו עסקינן בהפרת תעבורה הנבחנת מנקודת מבט מינהלית, אולם בשים לב לשינוי שיטת הדיון בעררים מסוג זה, כמתואר לעיל, הדברים יפים, בשינויים המחויבים, גם לענייננו, מקום שבו שאלת מיקום השוטר ויכולת התצפית שלו ניצבת בלב המחלוקת.

15. דו"ח תעבורה המופק על ידי הרשות ומוגש לאזרח מהווה החלטה מינהלית המשמשת כבסיס להליך שיפוטי. חובת ההנמקה היא כלל יסוד בהליך מינהלי תקין והוגן, והיא מחייבת כי כל החלטה של רשות מינהלית, ובכלל זה דו"ח תעבורה, תתבסס על תשתית עובדתית מוצקה, ברורה, שלמה ומדויקת, אשר תתועד ותבוא לידי ביטוי בדו"ח עצמו.

חובה זו נועדה לשרת כמה עקרונות בסיסיים: ראשית, כי הרשות תפעל באופן רציונלי ולא שרירותי, תבסס את החלטותיה על תשתית עובדתית מסודרת, שנית, על מנת לאפשר למקבלו להבין את הטעמים להחלטה בעניינו, ושלישית, כדי לספק תשתית לביקורת שיפוטית וציבורית (להרחבה, ראו: דפנה ברק-ארז משפט מינהלי | (2010) פרק 13: חובת ההנמקה).

16. באשר לרף הפירוט הנדרש, כדי לבסס את עילת ההפרה מושא הערר, השאלה הטעונה הכרעה בהקשר זה אינה אם קיימת תשתית ראיתית קבילה ומלאה הנדרשת לצורך הרשעה בפלילים, אלא האם הודעת הקנס מכילה תשתית עובדתית מספקת, היינו ראיות מינהליות שאדם סביר היה רואה בהן בסיס מספיק לקבלת ההחלטה.

17. לסיכום, על דו"ח להיות מפורט, ברור ומנומק כדבעי, ולכלול תיאור עובדתי מפורט ומדויק של נסיבות ביצוע ההפרה. תשתית עובדתית מספקת עשויה לכלול, בין היתר ולפי נסיבות העניין, נתונים בדבר מיקום השוטר, אופן התצפית ותנאי הראות. היעדר פרטים כאמור עשוי להקים פגם בתשתית העובדתית של ההחלטה, ולהוות פגם היורד לשורשו של עניין בהחלטה, העלול להוביל לביטולה.

מדינת ישראל בית דין לתעבורה

18. מן הכלל אל הפרט, ולנתונים אשר צוינו בגוף הדו"ח -

בסעיף הנסיבות שבדו"ח נכתבו אך ורק המילים הבאות:

"לא עצרה בתמרור עצור ולפני קו העצירה" (הטעות במקור).

פרט לכך, לא צוין דבר. בדו"ח אין כל תיעוד למיקומו המדויק של השוטר - נקודת התצפית או אופן התצפית על ההפרה הנטענת, למיקום העוררת ביחס לקו העצירה, ואף לא צוין כי מיקום האכיפה נבדק מראש ונמצא מתאים לצפייה בהפרה ולאכיפה. בהקשר זה, אין די בטענת המשיבה בכתב התשובה שלפיה מדובר באכיפה יזומה ושגרתית וכי השוטר מוודא מראש שמיקומו מאפשר זיהוי ברור של ההפרה, שעה שדברים אלה לא מצאו ביטוי בדו"ח עצמו.

גם מסעיף "תיאור המקום" אשר בדו"ח לא ניתן לברר מחלוקת זו, שכן בו נכתב רק:

"בכביש 241 ק"מ 1 ממערב"

טווח זה של קילומטר, בלא שתצוין בדו"ח עצמו במועד רישומן כל נקודת עיגון לעמדת השוטר, כגון: "בתחנת אוטובוס", "סמוך לרמזור..", "בקרבת..." וכיוצא בזה, כל פרט שיהא בו כדי לאתר, על נקלה, את מיקום עמדת השוטר, אינו מאפשר לבית הדין לעמוד על מיקומו של השוטר עת צפה בהפרה הנטענת.

19. אזכיר, כי הקושי בענייננו אינו נעוץ בעצם קיומה של מחלוקת עובדתית בין הצדדים, ואף לא בהכרח בנכונותה של אחת הגרסאות על פני רעותה, אלא בכך **שהדו"ח, כפי שנושם בזמן אמת, אינו כולל נתונים מספקים המאפשרים לבחון ולהכריע במחלוקת זו**. המחלוקת עשויה הייתה להתברר אילו הדו"ח היה מפורט כדבעי, ואולם, **המשיבה לא הצביעה על נתונים שתועדו בדו"ח בזמן אמת ואשר יש בהם כדי לשלול את טענות העוררת**.

20. אציין, כי לא נעלם מעיני, כי במסגרת כתב התשובה טענה המשיבה כי השוטר עמד בקצה הטרמפיאדה, וכי במזכר המאוחר שהועבר לתיק, אשר כתב השוטר לבקשת המשיבה, צורף תיעוד של הטרמפיאדה ונכתב כדלקמן:

"בהמשך לבקשת משטרת ישראל ולדוח שביצעתי בתאריך 19/2/26 צילמתי שוב את תמרור העצור עליו ניתן דוח התנועה.

יחד עם התמרור והצומת צולם גם המקום בו עמדתי כאשר יש שדה ראייה לצומת ממול"

פרט לאמור, לא הוספו כל פרטים בהקשר זה מעבר למצוין, אף לא פורט המרחק מן הצומת.

ואולם, **הנתונים שנמסרו לא תועדו בדו"ח עצמו בזמן קרות ההפרה ותיעודה**, היינו ביום 19.2.26, הוא מועד מתן הדו"ח, אלא הוספו בדיעבד במסגרת בירור הערר, רק ביום 2.6.26, במועד שבו אף צולמו התמונות שצורפו לתיק, וזאת בחלוף קרוב לארבעה חודשים ממועד ההפרה.

מדינת ישראל
בית דין לתעבורה

לעניין זה נקבע, כי דו"ח התנועה הוא שמבסס את התשתית הראייתית נגד הנהג, וכי קיים קושי להסתמך על מזכר שנערך חודשים לאחר האירוע לצורך השלמת פרטים שלא תועדו בזמן אמת (המ"ש (תעבורה עכו) 140-03-25 חמזה קאסם נ' מדינת ישראל (נבו 12.5.2025)).

21. הנה כי כן, בנסיבות העניין, בהן הדו"ח המקורי אינו כולל פרטים מהותיים שהיה מקום לתעדם בזמן אמת, אין בנתונים המאוחרים שהוצגו במסגרת בירור הערר כדי להשלים את החסר הקיים בדו"ח. לכך מצטרף חלוף הזמן בין האירוע לבין עריכת המזכר, אשר מחליש עוד יותר את יכולתו של המזכר לרפא את החסר בתשתית העובדתית שעל יסודה התקבלה ההחלטה המינהלית.

סיכום ההכרעה

22. התשתית העובדתית המשתקפת מן הדו"ח אינה מפורטת דיה כדי לאפשר בחינה ראויה של יסודות ההחלטה המינהלית, שכן הדו"ח אינו כולל פירוט עובדתי מספק של העובדות הרלוונטיות לביסוס ההפרה הנטענת, בין היתר באשר למיקום התצפית של השוטר והאופן שבו נצפתה ההפרה.

חסר תיעודי זה מונע בחינה ממשית של טענות הצדדים, ומעורר ספק ממשי בתשתית העובדתית שעל יסודה התקבלה ההחלטה המינהלית, באופן שיש בו כדי לסדוק את חזקת התקינות העומדת למשיבה.

משהניחה העוררת תשתית עובדתית ראשונית התומכת במסקנה זו, ומשלא עלה בידי המשיבה להצביע על נתונים שתועדו בזמן אמת ואשר יש בהם לבסס את רכיבי ההפרה ואת יכולת התצפית עליה, לא ניתן לקבוע כי ההחלטה המינהלית נסמכה על תשתית עובדתית מספקת.

בנסיבות אלה, הפגם שנפל בהחלטה יורד לשורשה ומצדיק את ביטולה.

הערר מתקבל אפוא.

אשר להוצאות. פסיקת הוצאות נתונה לשיקול דעת בית הדין, והכלל הוא כי בעל דין שזכה בדינו זכאי, ככלל, לפסיקת הוצאותיו. ואולם, לאחר ששקלתי את מכלול נסיבות העניין, ובשים לב לכך שהערר התקבל בשל פגם בתשתית העובדתית שעל יסודה התקבלה ההחלטה המינהלית, ולא על יסוד קביעה פוזיטיבית באשר לאי-ביצוע ההפרה, וכן בהתחשב באופיו של ההליך ולהיעדר הוצאות ממשיות, כגון אגרה, הכרוכות בהגשתו, איני עושה צו להוצאות.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ו, 05.07.2026, בהעדר הצדדים.

קרון לין, דיינת